

AQUEST ESTIU RASCA I RIU

Demà, la segona cartilla

PREMIS ESTRELLA

Regalem més de 60.000 premis

16 HOME CINEMA

8 HONDA 50cc

4 SMART FOURFOUR

4 CREUERS PER A 2 PERSONES

4 TELEVISORS LCD DE 30"

4 ORDINADORS PORTÀTILS

40 BICICLETES DE MUNTANYA

40 JOCS DE MALETES

PREMIS ESTIU

15.000 PALES

15.000 PILOTES DE PLATJA

15.000 BANDANES

15.000 TASSES

NOVEL·LA POLICIACA VAL DESCOMPTA 3€
Núm. 12: 'Lazos mortales'

La Sort

ONCE >4 AGOST
05.718 sèrie 047

BONOLOTO >4 AGOST
9-10-22-32-38-44
C: 35 R: 2

TRIO >4 AGOST
558

►► EL DIA AL DIA 34

el Periódico

www.elperiodico.com

ISSN 1578-746X

Ediciones Primera Plana, S.A. Atenció al lector. Tel 902 100 575. Subscripcions Tel. 93 484 66 76 i 93 484 66 77. Club del lector Tel. 902 100 575. Ediciones Primera Plana es reserva tots els drets sobre els continguts d'EL PERIÓDICO, els suplementos i qualsevol producte de venda conjunta, sense que es pugui reproduir ni transmetre a altres mitjans de comunicació, totalment o parcialment, sense prèvia autorització escrita. Difusió controlada per l'OJD.

L'entrevista

Joan Vehí

Fuster de Dalí

«Dalí no pagava a Hisenda»

Joan Vehí va ser durant 35 anys el fuster de Dalí. I la confiança va fer que es convertís en un més de la casa del pintor a Portlligat. No trucava ni per anar-hi, ni per entrar-hi. Ni tan sols li demanava permís per fotografar-lo. En tenia. La fotografia, la seva altra gran afició, li permet il·lustrar el que ens explica amb instantànies de Cadaqués i els seus personatges. No hi ha espai per als peus de foto, però qualsevol serveix per començar a conversar i conèixer una mica més qui va ser el seu millor client.

JOAN CASTRO

muntar, que fins i tot es va fer portar plomes de gallina.

—Quan vostè el va conèixer era l'any...

—Era l'any 52. Jo acabava d'arribar de la mili i em vaig posar a fer de fuster. Em va avisar el seu contractista, Emili Puignau. Em va dir si podia anar a treballar per a Salvador Dalí. I jo, és clar, encantat.

—¿I què li va encarregar?

—Em va demanar que li preparés els bastidors de les teles dels quadros. És tractava d'uns muntatges molt especials, perquè es feien amb una fusta molt seca, amb unes esquadrires que evitaven que les teles es moguessin. Els quadros grans, com *El descobriment d'Amèrica*, feien quatre metres per tres, i no es pintaven en només un any, sinó que es necessitava dos o tres estius per acabar-los. Les pintures es quedaven penjades i quan ell hi arribava l'any següent sempre amb la promoció dels seus quadros. Aquí encara ens en recordem de la festa de les plomes que va

—En aquest quadro també apareix Gala. ¿Gala va ser la seva musa?

—Tenien una relació molt especial. Vivien sota el mateix sostre, però cadascun anava al seu rotillo. En Salvador es llevava molt aviat i començava a pintar, i ella tot al contrari: es llevava tard i quan acabava la seva *toilette* era gairebé l'hora de dinar. Dinaven i després Dalí tenia el costum de fer una migdiada... Sempre demanava que li portessin una patata, o una taronja, s'ajeia, l'agafava amb la mà, i quan li queia, deia que ja havia descansat prou. A la tarda seguia pintant, i alguna vegada veies com Gala li llegia un llibre mentre ell treballava.

—¿Els va veure mai enamorats?

—Potser ho van estar, però quan jo els vaig conèixer ja tenien més de 40 anys... De fet, quan Dalí va comprar el castell de Púbol ja ho va fer perquè Gala pogués organitzar-hi les seves festes, amb els seus nois... I ell mateix, quan ella se n'anava, li demanava al seu secretari, Puignau, que aprofités per portar-li un camió

de models. S'aguantaven i no se separaven pel que hauria suposat en aquells anys. Jo els vaig fer una foto fent-se un petó, però se'l van fer perquè jo estava amb la càmera. Quan es van casar, després de molts anys de viure junts, ningú va anar al seu casament.

—¿I la relació de Dalí amb la gent del poble?

—Per als de Cadaqués sempre ha sigut un més. Aquí no ens fixem gaire en això del famoseig... Una vegada, quan Dalí va convidar Walt Disney, ningú li va fer cas. Som una mica estranys. Només reaccionem quan ens toquen el que és nostre.

—¿Això per què ho diu?

—Hi va haver un temporal l'any 56. Es van morir totes les oliveres i ens havien de donar una indemnització. Però un matí Dalí es va llevar i va mirar amb una lupa les oliveres i va dir que tornaven a florir. Allò va tenir tanta repercussió que ens vam quedar sense indemnització. El poble s'ho va prendre molt malament.

—¿Quanta gent se'n va aprofitar, d'ell?

—Tots els seus marxants. El capità Moore, amb les firmes en fulls en blanc que li va fer Dalí; Robert Decharmes, amb els seus llibres; i Enric Sabater, amb una gran col·lecció de joies. Tot això no té preu.

—Vostè també deu tenir algun quadro de Dalí a casa...

—No, no tinc cap pintura seva... Només un autògraf en un cartell.

—¿I com és? ¿No va tenir mai la temptació de demanar-li que li pintés alguna cosa?

—Sí, i possiblement crec que amb el tracte que vam tenir també podia haver sortit d'ell regalar-me un quadro... Una pintura que fos més personal, però mai l'hi vaig comentar. I ara em sap greu.

—¿Com va viure el seu final? ¿Se'n va poder acomiadar?

—No. Jo vaig perdre el contacte amb ell quan es va cremar el castell de Púbol, després el van portar a Torre Galatea i ja ningú el va poder visitar.

—¿Per què Dalí va deixar tanta obra a l'Estat espanyol?

—A Cadaqués no s'ha entès mai, però a Dalí li interessava estar bé amb el Govern. Mai havia pagat a Hisenda i, és clar, l'obra que va deixar sembla que va ser per compensar aquests deutes pendents.

—Doncs devien ser molt alts. ≡

Set x set

XAVIER MORET

Ossos honorables

Ja fa bastants anys que els historiadors fan mans i mànigues per esbrinar quin dels **Cristòfors Coloms** enterrats és l'autèntic. Hi ha cinc ciutats que proclamen conservar-ne les restes: Sevilla, Santo Domingo, l'Havana, Gènova i el Vaticà, i cadascuna defensa els seus ossos a ultrança. De moment, els experts han conclòs que els de Sevilla són de l'almirall, però segur que la història no s'acaba aquí.

Aquesta polèmica em fa pensar en el Panteó d'Escriptors Il·lustres d'Islàndia, un honorable lloc amb només dues làpides: una dedicada a **Einar Benediktsson** i una altra a **Jónas Hallgrímsson**. El segon, que és qui ens interessa, era un poeta romàntic mort als 38 anys a Copenhaguen, el 1845, després de caure escales avall en plena borratxera. Hi ha qui opina que aquesta és una mort molt islandesa, però en això jo no m'hi poso. El cas és que quan Islàndia va assolir la independència, el 1944, es va creure convenient traslladar les restes del poeta patriota a l'illa. El problema va venir quan, a l'obrir la tomba de Copenhaguen, van trobar dos cadàvers: el del poeta i el d'un carnisser danès. Com que en el fons tots els cadàvers s'assemblen, l'enterrament va escollir una de les dues piles d'ossos a l'atzar i la va enviar al panteó.

Hi ha qui assegura, però, que les restes són en realitat les del pobre carnisser danès, que a hores d'ara deu malair els seus ossos (i mai més ben dit) pel fred que fa en aquella illa que mai va trepitjar en vida. Una solució fàcil hauria estat canviar el nom de Panteó d'Escriptors pel d'Escriptors i Carnissers, però, atès que no s'acostuma a retre honors als carnisseres, les autoritats van optar per no enterrar ningú més al panteó. No fos cas.

HELENA GARCIA MELERO

—¿Qui surt en aquesta foto és Dalí?

—Sí, aquí estava menjant raïm a la platja des Sortell.

—No sembla ell...

—Ja... és que la imatge que tenim de Dalí és una altra.

—La que ell va voler donar, ¿oi?

—Sí, quan veia una càmera es transformava. Però al poble tothom el tenia per una persona molt normal.

—Llavors, el Dalí que coneixem, ¿qui era?

—Era el Dalí que estava de promoció, el Dalí que se'n va anar a Amèrica i va començar amb les seves extravagàncies... Tot estava relacionat sempre amb la promoció dels seus quadros. Aquí encara ens en recordem de la festa de les plomes que va